

pisu §u 273 a násl. jedn. ř. při okresním soudě pro okresní soud pro Horní Nové město v Praze založeny nebylv. založena byla příslušnost okresního soudu pro Horní Nové město v Praze jako soudu opatrovníckého nezl. Jana K., která, poněvadž opatrovnictví to na jiný soud přeneseno nebylo, dosud trvá po rozumu §u 29 j. n. Nebyl tudíž okresní soud na Král. Vinohradech k projednání návrhu otcova ohledně změny ujednání, týkající se výchovy nezl. Jana K., příslušným a měl tudíž soud tento návrh, jakmile svou nepříslušnost seznal, okresnímu soudu pro Horní Nové město v Praze postoupiti, po případě před rozhodnutím vyžádati si přenesení opatrovnícké záležitosti od okresního soudu pro Horní Nové město v Praze na okresní soud na Král. Vinohradech po rozumu §u 111 j. n.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a, zrušiv usnesení soudu rekursního, nařídil mu, by stížnost vyřídil ve věci samé.

D ů v o d y:

Okresní soud pro Horní Nové město v Praze, když manželé K-ovi, bydlící tehdy v Praze II., zakročili dne 21. ledna 1917 o dobrovolný rozvod manželství od stolu a lože, schválil sice usnesením ze dne 1. března 1917 smír mezi jmenovanými manžely ohledně nezl. Jana K., tímto úředním jednáním byla však věc tato úplně skončena a nebylo vzhledem k obsahu smíru pro okresní soud pro Horní Nové město příčiny, by obstarával ohledně nezletilého dítky Jana K. i nadále úkony, ke kterým dle §u 109 j. n. je opatrovnícký soud povolán. Skutečně také v následující době soud ten opatrovnictví nad Janem K-em nevedl. Není případným názor rekursního soudu, že opatrovnictví po rozumu §u 29 j. n. trvá dosud. Z udělení zmíněného opatrovníckého schválení nelze tedy usuzovati, že by byl okresní soud pro Horní Nové město příslušným pro nynější opatrovníckou záležitost. Naopak § 109 j. n. výslovně stanoví, že obstarávání opatrovníckých záležitostí přísluší soudu, u něhož nezletilý neb opatrovanec má své obecné sudiště ve věcech sporných, a jelikož toto dle §u 71 j. n. řídí se soudní příslušností otce a též, jenž podle schváleného smíru moc otcovskou nad synem si ponechal, bydlí nyní na Král. Vinohradech, je pro nyní zahájenou opatrovníckou záležitost příslušným nikoliv okresní soud pro Horní Nové město, nýbrž okresní soud na Král. Vinohradech.

Čís. 422.

Ocenil-li žalobce, ač vzhledem k výlučné věcné příslušnosti okresního soudu pro spor nebyl k tomu povinen, bez odporu žalovaného předmět rozepře na 100 K nebo pod tuto hodnotu, jest toto ocenění v otázce použití předpisů o řízení ve věcech nepatrných závazným pro obě strany.

Zvláštních předpisů o řízení ve věcech nepatrných nutno dbáti i ve sporech nájemních.

(Rozh. ze dne 24. února 1920, R I 86/20.)

Žalobce ocenil v žalobě, již domáhal se vyklizení bytu, svůj zájem na 100 K. Okresní soud projednal spor bez ohledu ku zvláštnostem ří-

zení ve věcech nepatrných. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného podstatně z toho důvodu, že jde o věc nepatrnou, a že tu není podmínek, za nichž lze vznést ve věcech takových odvolání (§ 452 c. ř. s.).

Nejvyšší soud odmítl stížnost žalovaného.

Důvody:

Žalobce prohlásiv v žalobě, že oceňuje svůj zájem na sporu na 100 K, udal takto hodnotu předmětu sporu (srovnej § 59 j. n.). Ježto jde o spor ze smlouvy nájemní, jenž dle §u 49 čís. 5. j. n. bez ohledu na hodnotu předmětu přikázán jest okresnímu soudu k projednání a rozsouzení, hodnota předmětu sporu tedy nebyla důležitá pro určení příslušnosti, nebyl žalobce ovšem povinen, udati tuto hodnotu v žalobě (§ 56, odstavec druhý). Když přes to tak učinil, nemohlo ocenění předmětu sporu zůstat bez povšimnutí, a platilo každým způsobem proti žalobci. Pro žalovaného ocenění to o sobě závazným nebylo, neboť dle posledního odstavce §u 60 j. n. má ocenění předmětu sporu v žalobě takovýto závazný účinek pro odpůrce jen ohledně příslušnosti. Žalovaný mohl tedy namítati a dokazovati, že ocenění, žalujícím předsevzaté, není správné. Když toho opomínil, jest ocenění to také vůči němu směrodatné, pokud jde o otázku, lze-li použití zvláštních ustanovení §§u 448 a násl. c. ř. s. Hledíc pak k ustanovení §u 448 c. ř. s. nemůže býti pochybnosti, že v tomto případě jde o věc nepatrnou. Nesprávný jest názor žalovaného, že ve věcech nájemních nelze užití předpisů civilního řádu soudního o věcech nepatrných. Ustanovení druhého odstavce §u 4 zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 66 ř. zák. (zákona ze dne 1. března 1876, čís. 23 ř. z.), že žaloby ze smlouvy nájemní nebo pachtovní, pokud není jimi výhradně vymáháno nájemné nebo pachtovné, nehodí se k jednání v řízení bagatelním, nebylo převzato do civilního řádu soudního. Patrně proto, že sporné řízení ve věcech nájemních a pachtovních podle civilního řádu soudního provádí se zásadně dle všeobecných ustanovení o řízení před okresními soudy, od nichž stanoveny jsou jen některé odchylky v třetím oddílu šesté části civilního řádu soudního. Zejména tam, kde jako v případě tomto řízení nebylo zavedeno o výpovědi nebo příkazu na odevzdání po případě převzetí, nýbrž o řádné žalobě, přimyká se řízení celkem k řízení o jiných žalobách, u okresního soudu podaných, toliko s výjimkami, v §§ 573 až 575 c. ř. s. uvedenými, a dlužno tedy, nepřesahuje-li hodnota sporného předmětu 100 K, postupovati podle §§ 448 a násl. c. ř. s. Že soud první stolice v tomto případě toho nedbal, nevadí, věc nepřestala proto býti věcí nepatrnou. Ve věcech nepatrných však rekurs proti usnesením soudu odvolacího vůbec místa nemá (poslední odstavec §u 517 c. ř. s.). Rekurs žalovaného do usnesení odvolacího soudu podaný jest tedy nepřipustný a bylo jej odmítnouti. Všeobecné ustanovení §u 519, čís. 1 c. ř. s. nemá zde místa; vzhledem k zvláštnímu předpisu posledního odstavce §u 517 c. ř. s. platí pouze tenkrát, nejde-li o věc nepatrnou.